

Sněženka farní

Zpravodaj farnosti Panny Marie Sněžné v Praze

Číslo 1

Ročník XI.

Leden 2005

Ekumena

Pohoršením pro svět a škodou pro evangelizaci je skutečnost, že existuje přes 300 křesťanských církví a autonomních náboženských společností.

Už na počátku 20. století vznikla v protestantských církvích snaha o sjednocení. V roce 1948 pak vznikla ERC, Ekumenická rada církví (angl. WCC).

V katolické církvi zřídil papež Jan XXIII. Sekretariát pro jednotu křesťanů, který vedl kardinál Augustin Bea; v r 1964 byl vydán dekret II. vatikánského koncilu o ekumenismu. Ekumenické snažení vyžaduje trpělivost a vytrvalost, protože rozdíly vzniklé za čtyři století nelze odstranit během desetiletí.

Liturgicky se snažíme přiblížit v jednotném znění Otčenáše, Vyznání víry, Sláva Otci, Gloria, Sanktus, Agnus a některých písní (zvláště v německy mluvících zemích), dále konáním společných ekumenických bohoslužeb a společnými překlady Bible. Dokud neexistuje plná jednota víry, není možné interkomunio (eucharistické společenství). Zvláště plodná spolupráce je na poli charity (snažíme se i o společnou péči o nemocné).

Kromě Aliančního týdne a Týdne modliteb za jednotu v lednu budeme mít v roce 2005 příležitost ke společným setkáním v rámci „Pozvání k naději“ v Praze ve dnech 17.–19. června.

br. Michal

Z FARNOSTI

Přednáška s besedou: SPEC vize

Přijde vám líto, že mladí lidé u nás nejsou tolik přitahováni křesťanstvím? Jste přitom přesvědčeni, že jim má skutečně co nabídnout? Chcete se dozvědět o úspěšných projektech křesťanských vzdělávacích komunitních center SPEC v Anglii? Existuje možnost realizovat v budoucnu něco podobného u nás?

Přijďte si o tom poslechnout a popovídat **v úterý 11. 1. 2005 v 19 hodin do Klubu**. Poctí nás svou návštěvou zakladatel organizací SPEC centre, SPECeast a současný **ředitel pastoračního centra v London Colney otec Vladimír Felzmann**.

Jindra Strejček

Pro nás všechny, i pro ty, kteří ještě nebyli ve Farním klubu, i pro rodiče s dětmi, i pro bratry z kláštera pořádáme

Farní společenské setkání

v sobotu 15. ledna 2005 od 15:30 hod.

Program:

15:50 Předtančení (zajišťuje Helena Podlahová)

16:15 Hudba (Jiranovi), zpěv (všichni), tanec, kytara (kdo ji přinese)...
.....až do večerních hodin

Pro děti (v horní části Klubu):

16:00 Kouzelník (František Starý), soutěže (Jiří Petrus), zpěv při kytáře
(prosím, přihlaste se, kdo jezdíte s kytarou s dětmi na tábory).

Občerstvení: zajišťuje Jana Kotlandová a spol.

Vstupné: bábovka, slané pečivo – i domácí, chlebičky, pomazánky (veky jsou zajištěny), apod. (je vhodné se předem domluvit s Janou Kotlandovou), nebo peněžní vklad asi 35 Kč za osobu.

Prosba: Každý, kdo bude odcházet dříve, umyje si svoje nádobí.

Velmi děkujeme za pochopení a za spolupráci.

Společenské odpoledne a večer koordinuje a těší se na Vás

Zdeněk Řeřicha, Honza Deutsch a pastorační rada

Srdečně zveme na besedu

Prof. Erazim KOHÁK, PhD.

emeritní profesor Ústavu filosofie a religionistiky FF UK v Praze

Žil přes 40 let v USA, přednášel na univerzitě v Bostonu
a má na tuto zemi skutečně vyhraněné názory.

v úterý 18. ledna 2005 v 19:19 hod. v Klubu

Zdeněk Řeřicha, moderátor

Dvě přednášky z oboru církevní historie vždy ve čtvrtek v 19:19 hod. v Klubu

20. 1. 2005   „Jan Hus a krize pozdního středověku“

27. 1. 2005   „Martin Luther v evropském kontextu“

přednáší P. Mgr. Petr Alkantara Houška OFM

Katecheze dospělých

Scházíme se ve středu po nešporách **před kostelem v 19:05** a jdeme do hovorny kláštera, kde základní látku ukončíme asi ve 20:15, na otázky je čas do 21:00 hodin. **V lednu se sejdeme pravidelně každou středu, kromě 19. 1.**

Na všechny nově příchozí se těší

Mgr. Simona Skřivánková

Příprava na biřmování začne od února. Vyvrcholí o slavnosti Seslání Ducha sv. Je nutné se včas přihlásit - nejlépe na faře.

br. Filip

Liturgické svátky

9. 1. svátek Křtu Páně; 17. 1. památka sv. Antonína, opata; 18. 1. památka Panny Marie, Matky jednoty křesťanů; 21. 1. památka sv. Anežky Římské, panny a mučednice; 24. 1. památka sv. Františka Saleského, biskupa a učitele církve; 25. 1. svátek Obrácení sv. Pavla, apoštola; 26. 1. památka sv. Timoteje a Tita, biskupů; 28. 1. památka sv. Tomáše Akvinského, kněze a učitele církve; 31. 1. památka sv. Jana Boska, kněze; 2. 2. svátek Uvedení Páně do chrámu (Hromnice); 3. 2. sv. Blažeje, biskupa a mučedníka.

Dvě setkání v prosinci

V prosinci minulého roku proběhla v naší farnosti v jednom týdnu dvě setkání „po deseti letech“. Desáté výročí farního zpravodaje a setkání dospělých pokřtěných za posledních deset let. Obě byla spojená s pohoštěním, obě byla příležitostí k ohlédnutí, ale zároveň byla zaměřena do budoucna.

Desáté výročí farního zpravodaje bylo příležitostí k malé oslavě, k zamyšlení nad tím, co všechno se povedlo i nepovedlo, avšak hlavním cílem setkání byla budoucnost farního zpravodaje, nalezení dalších námětů, rozšíření počtu příspěvovatelů, získání nových spolupracovníků. Při dobrém pohoštění jsme si vydrželi povídat ve vstřícném duchu několik hodin. Ne vždy se podařilo udržet diskusi u jednoho tématu, někteří přítomní přišli sdělit svůj názor na farní zpravodaj a názory ostatních už je tolik nezajímaly.

Na setkání jsme slyšeli plno námětů, jak zlepšit obsah zpravodaje. Doufáme, že alespoň některé z nich dokážeme realizovat. Jak se vytčený cíl setkání podaří uskutečnit, však bude možné posoudit až po delší době. První výsledky však můžeme vidět již nyní. Lednové číslo bývalo v minulých letech vždy slabší, v adventní a vánoční době nebyl čas na psaní příspěvků a na přípravu zpravodaje. V letošním roce je už v lednu řada příspěvků od různých autorů. Doufejme, že i do dalších čísel budou přicházet příspěvky v hojném počtu. **V pondělí 17. 1. v 19:19** se sejdou v **Klubu** zájemci, kteří jsou ochotni pravidelně věnovat trochu svého času ostatním ve farnosti a podílet se na přípravě zpravodaje. Pokud se chcete zapojit i vy, jste srdečně zváni.

Setkání pokřtěných za posledních deset let, zahájené mší svatou, bylo také příležitostí k oslavě i k zamyšlení do budoucna. Stihla jsem přijít až na konec mše svaté. Všichni jsme byli pozváni do refektáře, který se téměř zaplnil. Po přivítání a malém občerstvení byli hosté vyzváni, aby vytvořili skupinky. Každé skupince měl být přidělen vedoucí, aby moderoval odpovědi na připravené otázky. Seděli jsme spolu s několika dalšími lidmi z farnosti a povídali si. Do hovoru se zapojili i paní s pánem, kteří s námi sdíleli stůl. Bylo nás najednou sedm na jednu pokřtěnou (z roku 1997). Objevil se přede mnou i seznam otázek. Ale nebyl jediný. Ještě další dva zájemci s otázkami v ruce se dožadovali odpovědi a pilně je zapisovali. Odpovědi na otázky by měly přispět ke zlepšení práce s pokřtěnými v naší farnosti.

Rozhovor byl velmi zajímavý. Shodli jsme se na tom, že naše aktivity dělíme mezi pražskou farnost a farnost na venkově o víkendech a prázdninách. Nevíme vlastně, kolik pozvaných opravdu přišlo, ale u našeho stolu byl jeden pokřtěný a 7 farníků. Z refektáře jsme odcházeli s vysloveným přáním, že se třeba zase setkáme při nějaké jiné příležitosti.

Zatím jsme obdrželi dva příspěvky od účastníků setkání, které uveřejňujeme, a těšíme se na další.

František a Ludmila Jirsovi

Setkání pokřtěných – pohled organizátora

V sobotu 11. prosince 2004 odpoledne v kostele P. M. Sněžné celebroidal otec biskup Škarvada mimořádnou mši svatou pro dospělé pokřtěné v našem kostele za posledních deset let. Když přišel před třetí hodinou otec biskup, tak se ptal v sakristii, jestli přijdou nějací lidé. Kostel byl téměř prázdný. Naše obavy, že přijde málo lidí, se naštěstí nesplnily, kostel se docela slušně zaplnil. Otec biskup měl jako tradičně velmi plamennou promluvu, která oslovila srdce nejenom těch, jimž byla určena, ale i nás všech ostatních přítomných. Po mši svaté jsme se téměř všichni přesunuli do refektáře, kde bylo připraveno pohoštění, které velmi ochotně pomohli připravit farníci (Anežka, Vitka, Jakub, Matěj, Jana, Hanička, Lucie, Mirka, Pepa-návštěva z farnosti sv. Terezičky a Honza Deutsch, který nakoupil). Patří jim upřímný dík. Poděkování také patří za finanční příspěvek na občerstvení. Otec biskup s námi chvíli poseděl. Také si na nás udělal čas otec provinciál, který byl velmi zaneprázdněn, ale přesto se u nás na chvíli zastavil. Potom již následovala beseda s pokřtěnými. Otec Michal nás rozdělil do pěti skupinek, aby bylo povídání příjemnější a každý se dostal ke slovu. Myslím, že to bylo velmi podnětné setkání a bylo by určitě zajímavé se dozvědět, co v jednotlivých skupinkách zaznělo, pokusíme se to nějak zmapovat. Velké poděkování patří otci Michalovi za podporu setkání, otci Filipovi a Lucii za vyhledání pokřtěných v matrice a za všechnu práci kolem, dík patří také Hance Štulřové za pomoc při balení pošty.

Jen pro zajímavost pár statistických údajů: bylo osloveno 150 pokřtěných, z toho 16 dopisů se vrátilo jako nedoručitelných, 35 pokřtěných reagovalo na pozvání, jeden zemřel, jeden se zrovna v tyto dny plaví na zaoceánské lodi a jedna v těchto dnech očekávala narození miminka.

Vladimír Vaški

Setkání pokřtěných – pohled účastníka

Musím za sebe říci, že pozvánka na setkání novokřtěnců mě příjemně překvapila. Myslela jsem si, že jsem pouze jednou provždy údajem zaneseným do kolonky v análech farnosti, ke kterému se již nikdy nikdo nevrátí. I když se dnes do této farnosti již nepočítám, bylo to velmi milé pozvání, které mě potěšilo a myslím, že ti, kdo tuto nabídku nevyužili nebo koho z nějakého důvodu minula, přišli o pěkný zážitek. Zařazení takového setkání do času adventního, který se stává více a více časem plným honby za dárky, časem shonu, nervozity a komerce, bylo velmi příjemné a uklidňující. K tomu

nemalou měrou přispělo kázání otce biskupa, který jistě nejenom mně, jak se říká, mluvil z duše. Byla jsem zvědavá, zda se setkám s někým z naší skupinky, ale zdá se, že nikdo nepřišel nebo že jsme se již nepoznali. Škoda, že ani otec Pascal, který nás ke křtu připravoval, se nezúčastnil, ale při jeho povinnostech mu to samozřejmě nelze mít za zlé. I přesto jsme si příjemně poseděli a popovídali.

Dovolili bychom si jen dvě malé připomínky. Ač to není na mši svaté to podstatné, nezdálo se nám příliš vhodné – při vší účtě ke zpěvákům a muzikantům – zařadit zpívanou část v této “moderní“ podobě s kytarou. Snad by to bylo namísto třeba při dětské mši, ale nás starších bylo v kostele přece jen více, málokdo tyto písně znal a nemohl si tudíž zazpívat společně. Tato forma zpěvu se v posledních letech velmi rozšířila bohužel i v naší žižkovské farnosti. Ale abychom pravdu řekli, nezdá se nám, že by to bylo prospěšné. Pro nás starší působí zpívání s kytarou spíše rušivě, navozuje podobnost s rozverným posezením u táboráku, a mladé to asi nijak zvlášť do kostela nepřitáhne. K tomu je myslím třeba ještě něco více. Nemáme vůbec nic proti kytaře, s otcem Pascalem jsme také pokaždé zpívali, a rádi. Při takové příležitosti je to myslím zcela na místě. Ale pokud jde o mši, není nad léty prověřené písně, které jsou svojí prostotou jedinečné a působivé. Možná jsme příliš konzervativní, a možná bychom byli překvapeni, kolik i starších ročníků si tuto formu pochvaluje. Samozřejmě to respektujeme, i když mezi našimi známými má podobný názor většina.

Také bychom se chtěli zmínit o – dle našeho názoru – ne příliš smysluplném nápadu bratrů františkánů s dotazníky, které na setkání rozdávali. Je pochopitelný zájem farnosti o další osud novokřtěnců, ale při tomto setkání se asi příliš nedozvěděli. Možná by bylo lepší rozdat otázky každému jednotlivě a požádat o jejich zodpovězení přímo na místě nebo poštou. Mohl by si každý vše srovnat lépe v hlavě, a popřemýšlet nad sebou. Na setkání pro toto nebylo moc času ani klidu. I když chápeme, že to asi také není to pravé, a mnoho dotazníků by asi zůstalo nezodpovězených.

Ale to jen na okraj jinak pěkného a příjemného setkání.

Přejeme všem krásné a požehnané Vánoce a mnoho zdraví a štěstí v novém roce. Také hodně vytrvalosti a trpělivosti při vydávání časopisu, který má opravdu moc pěknou a zajímavou formu. Bohužel k P. M. Sněžné se dostaneme jen občas, chodíme na Žižkov, a ani tam nám časové a zdravotní možnosti nedovolují se nějak aktivněji účastnit farního života.

20. 12. 2004

*Alena Kulišová (křtěná v roce 1997)
Mgr. Vladislav Paulík (kmostr)*

PŘIPRAVUJEME

Zpívání s kytarou bude opět v pondělí 7. února v **19:19 hod. v Klubu.**

Bibliodrama v Kolíně

Sestry a bratři v Kristu, milí farníci!

Máte-li chuť prožít víkend v hlubším kontaktu s Písmem svatým a se sebou samými, nabízíme vám bibliodrama v Kolíně, a to **od 25. do 27. února 2005.** Povede je Mgr. Elena Strupková. S ní a s bibliodramatem jste již někteří měli možnost se setkat ve Farním klubu. Pro ty, kdo nevědí, oč jde: *Bibliodrama je jedním ze způsobů skupinové práce s Biblií, ve kterém máme příležitost prožít, objasnění a přijetí biblického textu, a to prostřednictvím tvořivého přístupu a individuálního ztvárnění. Drama se rodí jako setkání biblických příběhů s našimi životy.* Ovšem o zážitkových metodách nestačí jen hovořit, je to třeba zažít. Ubytování bude zajištěno v jezuitském domě (bývalý klášter kapucínů). Cena minimálně 600,- Kč na osobu za víkend. Kapacita je omezená. Zájemci, hlase se na faře co nejdříve. (Můžete dát vědět o svém zájmu o bibliodrama i tehdy, pokud se vám uvedený termín nehodí – není to zřejmě poslední akce svého druhu.)

Za pastorační radu Lucie Vorlová

CHARITA

Milé sestry a bratři v Kristu Ježíši,

byla jsem před nedávnem požádána, abych vás informovala o své práci u Panny Marie Sněžné kolem lidí na ulici. Za ten rok, co bývám docela často s nimi, mohu říct, že je třeba s nimi pracovat zcela jiným způsobem, než jakým fungují mnohé organizace, jež poskytují loďku, ale už neučí pádlovat. Převážně se omezují jen na poskytování ubytování, stravy či některých dalších služeb, ale velmi nutná je obnova celé lidské bytosti - její složky fyzické, psychické a duchovní. Z toho je základem změna člověka zevnitř, nejen zvenku. To může udělat Bůh a my jsme jeho pouhými nástroji.

Lidé na ulici postrádají kromě domova také jakékoli zázemí (které častokrát už chybělo v rodině, takže nemají z čeho vyjít) a jakýkoli vztah. Jejich vztahy mezi sebou jsou zpravidla takové, že se přátelí jen když něco potřebují, tudíž nemají někoho, na koho by se mohli 100% spolehnout. „Normálními“ lidmi jsou přehlíženi, společností jsou nemilováni a často se stává, že ti, kteří by měli pomáhat, fungují na jejich úkor, proto oni už nikomu a ničemu nevěří a zcela právem se cítí být sami. Jelikož je pro ně velice těžké navázat normální vztah s druhým člověkem, kterého mohou vidět a dotýkat se ho, je pro ně zpočátku

nemyslitelné, aby navázali vztah s Bohem, kterého nevidí; tedy i ten nejzákladnější vztah jim chybí, a přesto je klíčem k řešení problému. Buďme vděční za to, že jsme členové františkánské rodiny, protože máme mnohem větší šanci na úspěch než sociální instituce. Před časem jsem byla na „zaškolení“ u Misionářek lásky a to mne jen a jen utvrdilo, že musíme kráčet po cestě evangelia!

Jídlo, které jsme tady dávali, a oblečení není cíl, ale prostředek ke komunikaci! Je-li navázán kontakt, následuje období opravdového poznávání. Mimochodem, u ranního výdeje jídla jsem poznala „své dva výtvarníky“ a realizace šíleného nápadu, o kterém jsme přesvědčena, že je vůlí Boží, začala až poté, co jsem je pozvala na kafe a začali jsme se více bavit. Dnes vím, že se na ně mohu naprosto spolehnout.

Ano, výstava s názvem „Plamen poznání“, kterou plánujeme na podzim roku 2005, by měla být skutečným poznáním jak lidí bez domova, tak i nás všech ostatních. V současné době na tvorbě pracuje 8 bezdomovců.

Po domluvě s bratry františkány se v úterý večer začíná scházet bezdomovecké společenství, které zatím však není otevřené komukoli z ulice. Myslíme, že začít v několika málo lidech je lepší. Důvodem, proč společenství vzniklo, je právě ona potřeba celkové obnovy bezdomovecké bytosti a častokrát i zjevná potřeba Boha, kterého mnozí teprve hledají (máme tři členy). O tom svědčí i častá, naprosto nezištná přítomnost alespoň 6 bezdomovců, které znám, na mších svatých, nezávisle na mé osobě. Proč, když jsou společenství různá (mládežnická, terciářská, duchodcovská...), by neměli mít právo na společenství s Bohem i ti (anebo právě ti), kteří jsou vystrčeni na okraj naší společnosti!

Tuto zprávu pro vás bych zakončila slovy jednoho mladého nevěřícího řemeslníka, kterému jsem položila otázku: Jak by měla vypadat práce pro lidi z ulice?

„Bezdomovci potřebují místo, kde by mohli relaxovat, to vidím jako základ. Když je člověk na ulici, přijde doba, kdy se naučí vypínat pocity, jinak nepřežije. Podávání jídla a možnost umytí je sice nezbytná, ale nejdůležitější je mít se čeho chytit, doslova mít od koho opisovat. Někteří bezdomovci mají velmi rozvinutou citlivou duši a hrdost; napadá mě srovnání s Indiány, kteří sedí otrhaní v prachu, ale na jejich hrdost nedosáhneš. Proto je špatný přístup, kdy jim diktuješ, co musí dělat – tady je důležitý příklad, motivovat je; aby mohli opisovat, dát jim možnost mít tužku a papír. S několika charitami jsem se setkal... byl jsem na ulici. Taky je na ulici často problém, že máš buďto bydlení, anebo práci, ale málokdy obojí dohromady – to mluvím z vlastní zkušenosti.“

„Zahrabaním hlavy ako pštros do piesku sa ale problém nerieši. Keď sa my nebudeme zaujímať o okrajové skupiny, neznamená to, že sa okrajové skupiny nebudú zaujímať o nás, lenže potom už bude neskoro plakať. Chorobe je ľahšie predchádzať, ako ju liečiť.“

„Pane Ježišu Kriste, naplň nás svojim Duchom Svätým. Prenikni a ovládni nás tak úplne, aby náš život bol odrazom Tvojho života. Zažiar v nás svojim svetlom, aby všetci Tí, ktorých stretneme, pocítili Tvoju prítomnosť v nás. Osveďuj iných cez nás. Cez nás šíri svoje svetlo na tých, ktorí sú nám zverení. Nech kázňou o Teba je sila nášho príkladu. A táto sila nech pramení v láske, ktorú naše srdce žije pre Teba.“

Předposlední odstavec a závěrečná modlitba jsou z brožurky Inštitútu Krista Veľkého, Žakovce.

Magdaléna Denisa Mikešová, 13. 12. 2004

Farní charita v roce 2004

Naši činnost jsme zaměřili zejména na:

- rozdávaní jídla a péči o bezdomovce;
- poradenství a finanční pomoc sociálně slabým rodinám i jedincům z farnosti;
- sociální pomoc lidem, kteří se ocitli v tíživé životní situaci; bezdomovcům se v těchto případech nedává finanční hotovost, ale nakoupí se pro ně potřebné věci (např. jídlo, boty, léky);
- humanitární sbírku (šaty, boty) pro Ukrajinu do města Bučač - 1x ročně ve spolupráci s Unii katolických žen;
- organizace Tříkrálové sbírky, Františkánské burzy;
- pravidelná finanční podpora Azylového domu sv. Terezie v Pernerově ulici v Karlíně;
- finanční podpora letních táborů pořádaných ve farnosti a dalších akcí pro děti a seniory;
- poradenství a drobná pomoc seniorům;
- inzertní služba pro potřebné lidi (bydlení, hlídání dětí, apod.);
- pravidelným ročním příspěvkem se naše farní charita připojila od června 2004 k projektu Arcidiecézní charity Praha "Adopce na dálku" a umožní tak vzdělání sedmiletému indickému děvčátku jménem Shilpa Poojary narozenému v roce 1998.

Na výše uvedených činnostech se podílela řada lidí z farnosti, všem patří za jejich práci upřímný dík.

Přehled o finančním hospodaření farní charity přineseme v některém z dalších čísel zpravodaje.

Již několik měsíců se připravuje nová podoba farní charity. Jejím vedením byla pověřena paní Henrieta Votíková, která dojíždí do naší farnosti z Mníšku pod Brdy. Paní Votíková přislíbila, že nás v únorovém čísle zpravodaje s novou podobou farní charity seznámí.

Ludmila Jirsová

NÁZORY ČTENÁŘŮ

Komunisté oslavovali protikomunistickou revoluci

Grebeníček, šéf komunistické strany, v parlamentě mluvil po 15 letech na zvláštním zasedání věnovaném 17. listopadu 1989. Mluvil o tom, co se za těchto 15 let u nás stalo. Byl zklamán. Není divu. Ale poslouchat jeho závěry bych nemusel.

Řada slušných poslanců a senátorů před jeho projevem opustila jednací sál, včetně většiny těch, zvolených za KDU-ČSL. Odešel i exprezident Václav Havel. Grebeníčka však vyslechl kromě prezidenta Klause i předseda KDU-ČSL Kalousek. A právě Kalouskovi se divím, Klausovi ne. Vždyť nebyť komunistických hlasů v parlamentě, nestal by se Klaus prezidentem. Předseda KDU-ČSL zůstal a poslouchal o tom, jak...“církevní preláti dostali od církve majetek, ...že vláda se chová poníženě k Němcům...“, a jiné nesmysly.

Co potřebuje Kalousek od komunistů, že byl ochoten poslouchat Grebeníčka? Je třeba opakovat a nahlas říci, že církev nic nedostala, ale byl jí vrácen jen některý majetek. Jenom část z toho, co jí komunisté v letech 1948 až 1989 rozkradli nebo zničili. Majetek, který byl vrácen, slouží celé církvi, z větší části jistě rozumně. A slouží někdy přímo i většinové společnosti. Grebeníčkoví do církevního majetku nic není. Mně osobně se nelíbí, že nebylo majetku vráceno více, i jak nešikovně si vedení církve při tom občas počínalo.

Nyní je třeba se oddělit od státu úplně, tj. měli bychom zvážit samofinancování platů duchovních.

Rozumný stát je třeba chránit a pečovat o něj. Tento náš demokratický stát však připustil v posledních 15 letech i jiné veliké loupeže, například v rámci privatizace. A dělá často i další chyby. V tomto případě by bylo lépe, kdy mají komunisté stále větší vliv, být opravdu méně závislí.

A ještě k Němcům. Naše církev, i jednotliví křesťané, máme s Němci a německými křesťany dobré vztahy. Mají na tom zásluhu i ti preláti, v čele s arcibiskupem Vlkem, kteří komunistům tak vadí.

Zdeněk Řeřicha

ROZHOVOR

Jak se žije v USA – rozhovor s Charlesem Tvrzníkem

Charles Tvrzník je častým návštěvníkem naší farnosti, pravidelně připravuje do farního zpravodaje rubriku „Myšlenky“. Již dvakrát uspořádal v Klubu přednášku s diskusí o životě a o církvi v USA. Rozhovor původně plánovaný do jednoho čísla se trochu protáhl, a proto bude rozložen do několika čísel Sněžanky.

Před odchodem do USA jsi se jmenoval Karel? Proč jsi nyní Charles?

V USA se lidé při hovoru stále vzájemně oslovují jménem. Rozhovor se tím stává přátelštější. Při představení se zeptají, jak se jmenuješ a jak bys chtěl být osloven. Považují hezké oslovení za jakési pohlazení nebo za malý dárek. Jméno Karel vyslovovali německy (Karl), jinak to neuměli, a zároveň viděli, že toto oslovení mě nikdy nepohladilo. Při získání amerického občanství jsem změnil jméno Karel na Charles a všem se tak ulevilo. Karel Boromejský a Charles Borromeo jsou jenom dvě podoby stejného jména.

Kdy jsi odešel z Československa a jak dlouho jsi žil v emigraci?

Odešel jsem v roce 1983. Nejprve jsem byl několik měsíců v Rakousku v uprchlickém táboře v Treiskirchen, kde v té době působil také Ivan Medek. Do Čech jsem se vrátil v roce 2000. Během let emigrace jsem přišel o české státní občanství a nyní se stále snažím o jeho opětovné získání.

Proč jsi se rozhodl právě pro USA?

Tehdy bylo možné odejít pouze do USA, Kanady nebo na Nový Zéland. Při vyřizování žádosti o vycestování do USA mi pomohla charitativní organizace. Podmínkou přijetí do USA bylo najít „sponzora“, který se o člověka postará v prvních dnech po příjezdu do USA. Ve Vídni jsem spolupracoval s P. Josefem Novotným z Karlskirche, dělal jsem spojkou mezi ním a uprchlickým táborem. P. Novotný mi zprostředkoval kontakt na českou komunitu v Chicagu. Tamější P. Vít mi byl ochoten dělat sponzora. V Chicagu existuje krajanské kulturní středisko Velehrad, dnes bohužel trochu zanedbané. Na první pokus jsem úspěšně absolvoval přísný přijímací rozhovor vedený v angličtině na ambasádě USA ve Vídni.

Jaké byly tvé začátky v USA?

Když člověk přijde jako uprchlík, má nárok jeden rok na vzdělávání zdarma. Existují uprchlické školy, kde je možné si vybrat, co chci dělat. Vybral jsem si práci úředníka. Učili mně nejen úřednické práci, ale hlavně žít tak, jak jsou Američané zvyklí. Tak, aby se člověk v práci nelišil. Lidé v práci mají být

soustředění jenom na maximální výkon, veškeré neobvyklé chování při práci zdržuje, a proto je nežádoucí. Tak jsem se mimo jiné naučil na co se nesmíš druhého člověka ptát (na věk, na výši platu, na politickou příslušnost, na náboženství, na nemoci a podobně).

Jak jsi se po příchodu živil?

P. Vít vydával v USA české křesťanské noviny - měsíčník „Hlas národa“ - a moje první práce byla pomoc při vydávání. Ve farnosti ale nebyly peníze na výplatu, pracoval jsem jako dobrovolník; našel jsem si proto místo v restauraci, kde jsem dělal „holku pro všechno“. V restauraci všichni pracovali velice tvrdě, moje pracovní doba byla 7 dní v týdnu a 6 hodin denně. Po šesti hodinách jsem byl tak unavený, že jsem už nemohl dělat nic jiného. Ani jeden den odpočinku. Pracoval jsem načerno (bez přihlášení, bez pojištění a bez daní), výhodou byl dostatek dobrého jídla. Po nějaké době mě začala práce v restauraci vyčerpávat. Zkoušel jsem v české komunitě najít pomoc při hledání jiné práce, ale nikdo nebyl schopen mi pomoci.

V té době jsem již měl jistý přehled o životě v USA a rozhodl jsem se přesídlit do Los Angeles, kde také žije velká česká komunita. V Los Angeles působil velice vzácný člověk P. Popelka, který měl na starosti také českou farnost v San Franciscu, a ten mi sehnal manuální práci. Pracoval jsem pro majitele nemovitostí jako údržbář domů.

Jak jsi se v neznámém prostředí seznamoval s lidmi?

Na začátku pobytu, když jsem dělal v podstatě nádenickou práci, mne nejvíce překvapovalo, že existují lidé, kterým na mně záleželo. Trochu jsem postrádal podporu od české komunity. Paradoxně jsem cítil největší podporu od Mexičanů. Jednou jsem zašel do mexického kostela, rychle jsme se seznámili, Mexičané mne pozvali domů, byli velmi vstřícní, viděl jsem, že mají úžasnou důvěru v člověka. Později jsem se dostal také mezi Filipínce, a bylo to podobné. Bez zábran, bez rasových předsudků se mě ujali, bylo to něco jako moje široká rodina. Bez podobné podpory by se člověk v cizím prostředí zbláznil.

Jak se žije s malým výdělkem?

Velké sociální rozdíly jsou vidět už na první pohled. Člověk může nakupovat podle své kapsy. Když je kapsa slabší, najde se vždy plno míst, kde je možné koupit levné zboží. Existují různé secondhandy, burzy („garage sales“). I s velice malým penízem je možné žít i ve velkém městě. Bohužel je řada rodin (například Mexičanů), které podobným způsobem nakupují stále nebo jsou odkázány na jídlo a ošacení, které v kostele dostanou zadarmo, ale hlady ani zimou nezemřou. Dvě třetiny příjmu spolknou výdaje za byt, nájmy

jsou velice vysoké. Veřejná doprava je velice drahá i ve městě. Auto je možné dostat zadarmo, ale musí se platit pojištění, benzín, bez auta se prakticky žít nedá. Za svého pobytu jsem dostal darem postupně tři starší auta. Sociálně slabší lidé většinou žijí často bez nemocenského pojištění. V případě nemoci jdou do nemocnic, kde se učí medikové; na léky si musí připlácet. Zuby - kromě vytržení při bolestech - nikdo zadarmo neošetří.

Často jsi měnil zaměstnání, dělal jsi všechno možné. Je to velký problém sehnat práci?

Někteří podnikatelé se snaží obcházet zákony nebo je alespoň využívat ve svůj prospěch: uzavírají smlouvu nikoliv na celý pracovní úvazek, takže zaměstnanec pak nemá nárok na zaměstnanecké výhody – dovolenou, právo stonat, pojištění, důchod, právo na zvyšování platu, placené svátky. Řadu let jsem pracoval jenom 39 hodin týdně. V pátek jsem šel o hodinu dříve domů. Většina lidí v obchodech takto pracuje. Pro zaměstnavatele je to výhodné. Člověk takovou práci musí vzít, protože „na ulici peníze nenajdeš“. Z 18 let práce jsem pracoval jenom 7 let s plnými zaměstnaneckými výhodami.

Tento systém má také svoje výhody – lidé se opravdu snaží pracovat. Nejhorší pracovní posudek je, že člověk je bez práce – když máš zájem o práci a nemůžeš práci sehnat, vždycky můžeš pracovat jako dobrovolník zadarmo. Získáš tak posudek, a proto lidé berou jakoukoli práci. Je třeba prokázat chuť k práci. Tady v Čechách si lidé ještě pořádně práce neváží, stále si vybírají a vlastně je nic nenutí pracovat.

Je snadné začít pracovat najednou v úplně jiném oboru?

Chtěl jsem začít dělat lepší práci – například číšníka. Zpočátku jsem dělal jenom pomocnou práci. Nemohl jsem sehnat práci číšníka. Tak jsem se rozhodl, že vezmu práci, kterou nikdo nechce – číšníka v noci nebo o sobotách a nedělích - a za půl roku jsem si tak získal kvalifikaci. Plat číšníků je velmi nízký, předpokládá se, že dostávají spropitné. Pak jsem dělal číšníka v lepších restauracích, kde bylo spropitné velmi dobré.

Pracovní schůze bývají přátelské a neformální, ale platí železná disciplína – vedoucí je autorita, kterou si nikdo neodvážá zlehčit. Jednou napomenou, podruhé už propouští. Je možné se odvolat k odborům, které někde fungují. Nejsou všude a pokud chceš mít u odborů zastání, je nutné být členem. Být členem znamená hodně platit (30-50 dolarů měsíčně). Pracovní disciplína je především podmíněna ekonomickým tlakem – nedostatkem práce. Každý ví, že kromě zdraví je největší štěstí mít práci.

S Charlesem Tvrzínkem rozmlouval František Jirsa.

EVANGELIZACE

Evangelizace hudbou aneb koncerty v našem kostele

Věřící z našeho kostela se na nás někdy obracejí s otázkou, proč se vlastně konají v našem kostele koncerty, které bývají ve všední den v rozmezí od 15 do 17 hod., a v té době se tedy nemohou věřící, jdoucí z práce, zastavit v kostele na modlitbu. Někteří se domnívají, že koncerty jsou tu jen proto, abychom si vydělali peníze, a proto je odsuzují, neboť peníze nemají mít přednost před modlitbou.

Když pomineme skutečnost, že peníze naše farnost i františkánský řád potřebují také proto, aby bylo z čeho opravovat kostel (aby bylo časem vůbec kde se modlit) nebo kupovat svíčky či platit elektřinu a topení (abychom časem v tom kostele potmě nezmrzli), mají tyto koncerty samozřejmě i nezanedbatelný rozměr duchovní.

Jejich program je totiž pečlivě vybírán, kontrolován duchovním správcem a pastorační radou, na předepsaných formulářích předkládán arcibiskupství, které program schvaluje. Pak se teprve může přistoupit k realizaci. Do programu jsou vybírány výhradně skladby s duchovní tematikou nebo takové, které vedou posluchače k meditaci, zastavení a ztišení.

Náš kostel má výhodnou polohu v centru města, kam přicházejí nejenom turisté, ale i mnoho Pražanů, věřících i nevěřících. Pro ty, kdo Boha teprve hledají nebo o něm mnoho nevědí, je hudba vyslechnutá v posvátném chrámovém prostoru jednou z cest, jak si uvědomovat Boží přítomnost v tomto světě, vnímat Boží lásku a blízkost, a zamýšlet se nad smyslem života a jeho hodnotami. K tomu vede lidskou duši vnímání každé krásy, jak v přírodě (sv. František), tak v dílech, která vytvořil člověk (architektura, obrazy, hudba), a jejichž podobu posluchačům v našem kostele nabízíme.

Bylo by asi dobré si uvědomit, že „naš kostel“ tu není jen pro nás, kteří Boha už známe a pravidelně se s ním setkáváme v modlitbách a na bohoslužbách – to by bylo od nás opravdu sobecké. I náš kostel je tu pro všechny lidi, stejně jako Bůh je zde pro všechny a vykoupil všechny, věřící i nevěřící, muslimy i katolíky, teroristy i bankovní lupiče – a nejen nás, kteří chodíme každou neděli do kostela. Jenom někteří o tom ještě nevědí. A je naší povinností umožnit všem, aby se zprávu o této vykupující boží lásce, tuto „dobrou zprávu“ – řecky eu angelion (tedy evangelium) – dozvěděli; a tomu se právě říká evangelizace: přinášení (zvěstování) dobré zprávy. Ale nemusíme kvůli tomu stát na nároží jako Armáda spásy, zpívat písně z kancionálů a násilím nutit lidi do hovoru o Bohu (takovéhle „americké“ metody evangelizace naší české povaze opravdu nesvědčí a mají často spíše opačný

účinek). Stačí jen potichu zavát: Pojd'te na návštěvu k nám domů – do domu Hospodinova, kde je nám tak krásně, a zkuste i vy, co tu lze prožít, okuste trochu Boží všeobjímající lásky – a hudba, která otvírá duši každého člověka, ať vám k tomu pomáhá.

A když si uvědomíme, že nás to nakonec ani tak moc nestojí - tu hudbu nacvičili jiní (často celoživotní tvrdou prací) a zorganizovali také jiní - tak se toho po nás pro tu evangelizaci zase tak moc nechce: jen snad trochu vyjít ze sebe a přestat vidět jen sami sebe, svůj kostel, své modlení, ale vidět i svoje bližní a lidi kolem nás. Dokážeme být trochu velkodušní, přestat být zahleděni jen do sebe a své dokonalosti, a vyjít ze svého sobectví?

Za pastorační radu Markéta Koronthályová

Drahá a laciná evangelizace

V poslední době se několikrát za týden v odpoledních hodinách konají v našem kostele koncerty duchovní hudby. Hlavním důvodem je potřeba získat peníze na údržbu kostela, opravu oltářů a další věci. Pronájem kostela je jedním ze způsobů jak peníze získat. Farnost pronajímá kostel pro peníze, pořadatel organizuje koncert pro peníze, hudebníci hrají pro peníze. Koncerty jsou určeny pro cizince, plakáty jsou pouze v cizích jazycích a cena vstupného je tak vysoká, že českého člověka, i když je mu poskytována sleva, od návštěvy koncertu spíše odradí. Kdo si chce poslechnout duchovní hudbu, musí za to draze zaplatit.

V současné době vidíme snahu o získání peněz za každou cenu jako jeden z hlavních znaků naší doby. Věnovat čas ostatním a jako odměnu očekávat jenom poděkování a nikoliv peníze, je pro většinu lidí znamením bláznovství.

V našem kostele se občas konají i jiné koncerty. Farnost poskytne kostel zdarma (včetně osvětlení, topení, úklidu, apod.), organizátor zajišťuje vše potřebné zdarma, hudebníci hrají zadarmo a na koncerty nechodí organizované skupiny cizinců, ale lidé, kteří si chtějí poslechnout duchovní hudbu a zároveň podpořit dobrou věc. Příkladem může být koncert v kostele P. M. Sněžné na podporu dětské onkologie v Motolské nemocnici v prosinci 2004, který organizoval PhDr. J. J. Radosa.

V posledních letech se setkáváme s různými způsoby evangelizace. Před naším kostelem zpívají mormoni anglické písně a navazují rozhovor s lidmi, kteří se na chvíli zastaví. Spodní část Václavského náměstí je občas ozvučená a mladí lidé svědčí skrze reproduktory kolemjdoucím o tom, jak jejich život změnilo setkání s Ježíšem. Další jsou k dispozici kolemjdoucím, které slova o Ježíši zaujmou. Vloni v únoru proběhla v Praze velká evangelizační akce spojená s promítáním filmu Ježíš. Kdo chtěl, mohl po shlédnutí filmu vyplnit

anketní lístek a následně za ním domů přišel jeden z dobrovolníků a nabídl mu film na kazetě a možnost setkání. Na podobné způsoby evangelizace nejsme zvyklí, někteří z nás je považují za násilné a nevhodné, někoho mohou ke Kristu přivést, jiného odradit. Není možné automaticky přebírat metody, které se vyvinuly jinde. Ale máme my nějaký vlastní způsob evangelizace?

Co mají výše uvedené způsoby evangelizace společného? Lidé věnují dobrovolně svůj čas, nedostanou za to žádnou peněžní odměnu, naopak, aby mohli svědčit o Ježíši, ještě dají nějaké peníze (na pronájem Václavského náměstí, na reklamu filmu apod.). Veřejné vystoupení (zpěv, promítání) je jenom „upoutávkou“, podstatná je možnost osobního rozhovoru nabídnutá zájemcům.

Ježíš řekl: „*Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte je ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal.*” (Mat 28,19-20). My chytrí Češi z farnosti Panny Marie Sněžné jsme vynalezli lepší způsob evangelizace. Pořádáme koncerty v kostele. Nemusíme nikam chodit, všechny národy přicházejí samy do našeho kostela. Nemusíme se nijak starat o to, abychom je získali, postarají se za nás cestovní kanceláře, které koncert zařadí do programu návštěvy Prahy. Nemusíme si dokonce ani vyhradit čas na rozhovor, stačí vybrat dobrou duchovní hudbu a Duch svatý se postará za nás. Evangelizujeme a nemusíme při tom vůbec nic dělat, nestojí nás to ani minutu našeho času a ještě při tom vyděláváme peníze. Je to evangelizace?

Naším úkolem je svědčit o Kristu především těm, kdo žijí okolo nás, spíše než turistům příjezdějícím na několik dní do Prahy. Jsou různé způsoby evangelizace, ale pokud chceme opravdu předat „radostnou zvěst“, stojí nás to vždycky nějakou námahu a úsilí.

František Jirsa

MYŠLENKY

Kdo se mrzutě loučí s minulostí a má pohled obrácený dozadu, není ještě křesťanem.

Dobré předsevzetí 2005: Nezačínej přestávat a nepřestávej začínat!

Kdo chce doplout ke všem břehům, nedorazí k žádnému.

A wise man thinks ahead. A fool doesn't, and even brags about it!
Překlad: Moudrý člověk promýšlí věci dopředu, blázen nikoli, a dokonce se tím vytahuje!

Mudrci se po setkání s Ježíškem vraceli domů jinou cestou. Vracejme se i my z bohoslužeb jinou cestou tak, abychom odcházeli lepší, nežli jsme sem přišli.

Myšlenky vybírá Charles Tvrzník.

DOPORUČUJEME

Přednášky nejen pro seniory v Pastoračním středisku sv. Vojtěcha v 9:30 h.:
St 19. 1. - Kongregace Milosrdných sester sv. Karla Boromejského,
St 2. 2. - Řád sv. Benedikta – P. Prokop Petr Siostrzonek OSB, převor.

Dům jezuitů, vchod z Ječné ul. (kostel sv. Ignáce), Karlovo náměstí:
So 8. 1. 9-16 hod. – duchovní obnova - vede P. Ludvík Armbruster SJ, děkan
KTF UK, v č. 24 (příští 12. 2. 2005).

Setkání s P. L. Armbrustrem SJ bude v úterý 18. 1., 1. 2. ve 20 hod. v č. 27
(pravidelně vždy za dva týdny).

13. sněm Unie katolických žen se koná 5. února 2005 na téma: „List biskupům o spolupráci mužů a žen v církvi a ve společnosti“. (Arcibiskupský seminář, Thákurova 3, Praha 6, 3. patro.). Z programu: 8 hod. registrace, 9 hod. zahájení, tématické promluvy, diskuse, 13 hod. oběd, 14 hod. práce ve skupinkách, v 17 hod. mše sv. v kostele sv. Vojtěcha - otec kardinál Miloslav Vlk. Adresa: UKŽ, Thákurova 3, Praha 6, tel./fax: 220 181 329, ukz@volny.cz

---

HUMOR

K jedné moravské vísce se blíží povodeň. Kněz v kostele klečí před oltářem a usilovně se modlí. Najednou před kostelem zastaví auto a do kostela vtrhnou hasiči: "Otče, musíte s námi, blíží se voda. Když nepůjdete, utopíte se."

"Ne, ne, já se tu modlím k Bohu a on mě zachrání."

Voda začíná stoupat, knězi dosahuje pod bradu, do kostela vplují další hasiči na člunu: "Otče, doopravdy musíte s námi, jinak se utopíte!"

"Ne, ne, já se tu modlím k Bohu a on mě zachrání."

Voda stoupá dál, celý kostel už je zatopen, kněz se modlí na kostelní věži. Přiletí vojenská helikoptéra a vojáci volají: „Otče, bude to ještě horší, pojdte s námi nebo se utopíte!“

"Ne, ne, já se tu modlím k Bohu a on mě zachrání."

Voda stoupá dál, kněz se utopí a přijde do nebe: "Panebože, to nemyslíš vážně. Já Ti celý život sloužím, modlím se k Tobě a Ty mě necháš utopit !?!"

"Co povídáš, že jsem tě nechal utopit", říká Bůh, "já ti tam přeci poslal auto, loďku a dokonce i helikoptéru!"

Anekdota je „krátké vyprávění s komickou nebo satirickou pointou“. Jedním ze znaků anekdoty je anonymita – autor je většinou neznámý. Známý je pouze vypravěč. Pokud znáte dobrou křesťanskou anekdotu, pošlete ji do redakce, rádi ji uveřejníme.

Z CÍRKVE

Městská část Praha 13, Farní charita Stodůlky, Spolek Slavibor
a Komunitní centrum sv. Prokopa
Vás srdečně zvou na benefiční čtyřakci:

„TŘINÁCTKA PRO ASII“

Úterý 11. 1. 2005 od 18:00 hodin

Vstupní hala radnice Městské části Praha 13, Sluneční náměstí 13
Vystoupení dětských pěveckých sborů Kulíšci a Noctuella

Středa 12. 1. 2005 od 19:00 hodin

Kulturní dům Mlejn, Kovářova 1615, Praha 13- Stodůlky

- Divadelní soubor „3+1“: „Zajímá mne jenom nesmysl“
- A. L. Weber: „Josef a jeho skvostný plášť“ – muzikál, účinkují studenti Gymnázia J. Heyrovského
- vystoupení rockové kapely Cactus

Čtvrtek 13. 1. 2005 od 19:00 hodin

Komunitní centrum sv. Prokopa, Sluneční náměstí Praha 13
Vystoupí: Jiří Březík, pěvecký sbor B^bharmonie, komorní sbor KIX
a žáci ZUŠ Stodůlky

Pátek 14. 1. 2005 od 20:00 hodin

Kostel sv. Jakuba Staršího, Kovářova 21, Praha 13-Stodůlky

- Varhanní skladby klasiků v podání Vítka Náměstka
- Vystoupení pěveckých sborů Carmina Vocum a B^bharmonie

Vstupné na všechny akce je dobrovolné – výtěžek bude převeden na zvláštní konto České katolické charity na pomoc obětem přírodní katastrofy v jihovýchodní Asii

Děje se pod záštitou administrátora ŘKF u kostela sv. Jakuba Staršího ThLic. Michaela Špilara a starosty Městské části Praha 13 Bc. Davida Vodrážky.

Říjen 2004 – říjen 2005 byl vyhlášen rokem Eucharistie

V době adventní a vánoční si nejen připomínáme Kristovo narození v Betlémě, ale i jeho druhý příchod; očekávání druhého příchodu vyjadřují i mnohá místa při slavení eucharistie. Např. ve vyznání víry: „a doved' nás do života věčného“; v aklamaci po proměňování: „na tvůj příchod čekáme“; po modlitbě Otče náš: „a s nadějí očekáváme požehnaný příchod našeho Pána Ježíše Krista“. Konečně pozvání při sv. přijímání: „Blahoslavení, kdo jsou pozvání k večeři Beránkově“ má také eschatologickou povahu. Vlastně celá bohoslužba putující církve je zaměřena na cíl v nebeském království.

Mezi těmito dvěma příchody Krista je však časový prostor „TEĎ“, kdy žijeme „na cestě“. Prožíváme-li toto období ve vědomí stále Kristovy přítomnosti, pak je celý náš život přípravou na konečné setkání s ním.

br. Michal

Mezinárodní ekumenické setkání 2005

V pátek 26. listopadu 2004 proběhla v pražském Husově domě tisková konference, týkající se připravovaného ekumenického setkání. Při něm se sejdou zástupci evangelických církví a katolické církve z Polska, Německa, Maďarska, Slovenska a České republiky. Místy konání se v červnu příštího roku stanou mimo jiné také pražské kostely a veřejná prostranství. Po roce 1989 se několik podobných akcí již uskutečnilo.

Podle Miroslawa Jelinka, faráře reformované církve Polska, je klíčovým pojmem celého setkání naděje jako perspektiva k životu. „Je to především setkání lidí. Lidé dnes tíhnou k individualismu. Církev nabízí setkání s hlubokou myšlenkou. Chceme ukázat naději Evropě.“

Setkání zahrnuje společné modlitby a čtení z Bible. Bude spojeno s několika koncerty (vedle varhanní hudby se představí také romská skupina ze Slovenska) a výstavami. Lidé vyslechnou promluvy několika desítek kazatelů.

Jak sdělil tajemník pro ekumenu Gerhard Frey–Reynighaus, pro zajištění průběhu celé akce bude třeba pomoci tří až čtyř set dobrovolníků, kteří by se postarali o tlumočení a organizaci.

Více informací naleznete na www.setkani2005.cz

Štěpán Havlíček

Očistec našťestí existuje

V dnešní době se obecně setkáváme s jedním ne právě pozitivním jevem: křesťané se příliš zabydlují v tomto světě a zapomínají na věčný život. Jaký div, že jsou pak smutní, protože tento svět, o nějž se tolik starají, jim není schopen poskytnout naději. S tímto malým zájmem o věčnost pak celkem logicky souvisí i úpadek víry v tak zvané poslední věci člověka.

Prvním krokem na této falešné cestě bývá popírání existence očistce. Tvrdívá se, že v Písmu svatém o tom vlastně nic nenajdeme. Ono to ale není tak docela pravda, protože nauka o očistci je v zásadě jen rozvedením odvěké praxe modlitby za zemřelé. Tento zvyk máme doložen již u Židů ve druhém století před Kristem, jak o tom svědčí například 2 Mak 12,38-45. Pokud by posmrtný život před vzkříšením těla neexistoval, neměla by modlitba za zemřelé smysl. Pokud by po smrti existovala jenom plnost spásy, nebo definitivní zavržení, modlitba za zesnulé by opět neměla žádné opodstatnění. K tomu je dlužno podotknout, že prosby za zesnulé, nebo snaha jim nějak pomoci, jsou jevy mnohem starší a obecnější než biblická víra. Křesťané se za zesnulé přimlouvali a modlili již od prvopočátku. Pavel například hovoří o tom, že někteří přijímali zástupně křest za své zesnulé (srov. 1 Kor 15,29).

Velmi záhy se objevila vážná otázka: Kam se odebírají ti, kdo zemřeli v době konání pokání, které ještě nedokončili? Pokud by měli být zavrženi, odporovalo by to Božímu milosrdenství. Pokud by odcházeli do věčné slávy, mohlo by to odporovat Boží spravedlnosti. Proto se setkáváme s celkem logickým míněním, že pokání je možno dokončit po smrti, což je očistec.

S tím je spojen zrod nauky o odpustcích. V prvotní církvi se hříšníkům ukládalo často dlouhé pokání a teprve po jeho vykonání byli opět přijati do plného společenství s ostatními a ke stolu Páně. O velkých svátcích se společenství před biskupem za kajícíky přimlouvalo, aby jim část pokání prominul. Taková částečná nebo plná amnestie se nazývá odpustek. Když se začalo uvažovat o očistci, přenesla se uvedená praxe i na ty, kdo v očistci po smrti dokončovali své pokání. Rozdíl však spočívá v tom, že společenství věřících se nyní nepřimlouvá u biskupa, nýbrž skrze Krista a jeho svaté u samotného Boha Otce.

Zdravý a trvale platný obsah víry musíme velmi dobře odlišovat od dobových nešvarů, k nimž bohužel ve středověku někdy docházelo. Hovořímeli o existenci očistce, pak to rozhodně neznamená, že bychom se ztotožňovali s různými fantaskními středověkými představami tohoto místa. Tyto obrazy očistce často implikují nepřijatelný obraz Boha, jenž by krutě a nesmlouvavě trestal každou sebemenší nedokonalost. Ono ale nejde o Boží zálibu v trestání, nýbrž o naše plné uzdravení a dozrání, proto duše v očistci zůstávají zcela dobrovolně a nikdo je tam nedrží.

Měli bychom si přiznat, že nikdo z nás není úplně dokonalý, ale také nejsme docela zkažení. Do nebe se jistě nedostane nikdo nepřipravený a nezralý, to by pak nebylo nebe. Víme, že Hospodin chce, aby spásy došli všichni lidé (srov. 1 Tim 2,4-6). Nejvyšší je milosrdný, a proto hledí především na naše pozitiva a nezavrhuje nás kvůli každé sebemenší nedokonalosti. To vše svědčí ve prospěch existence této velké šance na definitivní plnost spásy. Lze

řící, že odmítání očištěnce je velmi krátkozraké. V posledním důsledku by to totiž znamenalo beznaděj, protože naprostá většina z nás kýžené dokonalosti zde na zemi nikdy nedosáhne. Očištěnci naštěstí existuje, protože Boží láska je mocnější než naše slabosti a síly.

Prof. Ctirad Václav Pospíšil OFM, Th.D.

HISTORIE

Jan Hus - kacír nebo reformátor

Naše pohledy do minulosti ovlivňuje mnoho věcí, které jsme zdědili po předcích, aniž sami pátráme po jejich kořenech. Zejména v náboženském životě národa jsou takové události a symboly. Mezi ně v první řadě patří Jan Hus. Hus, anebo lépe řečeno spor o Husa, stojí u začátku osudového náboženského rozdělení Čech, jemuž ani dnes zdaleka není konec.

Znovu jsem si tuto skutečnost uvědomil na přednášce P. Petra Koláře SJ ve Farním klubu 24. listopadu 2004, věnované Janu Husovi, jeho době i dnešnímu stavu Husovy kauzy.

Poněkud rozpačitý začátek, způsobený nechtěným zdržením P. Koláře, byl sám do značné míry ukázkou toho, jak "velké" toto téma je - těžko uchopitelné pro laiky a zapeklité pro historiky a teology. Osobní kouzlo a osobitý břitký přednes P. Koláře ovšem brzy dal na rozpačitý začátek zapomenout.

Přednáška sama dala posluchačům hluboký a erudovaný vhled do doby, z níž Hus vzešel, do osobnosti tohoto muže i jeho chápání v dobách následujících. Ukázala však zároveň, jak významné je nejen samo historické poznání, ale i hlubší reflexe, a v neposlední řadě i trvalý význam, který Husova postava má. Způsob a otevřenost Kolářova výkladu, a jeho závěry, mohly být překvapením pro ty, kdo vývoj husovského bádání podrobněji nesledovali, mají ovšem závažný dopad i na pohled z druhé strany - evangelické. To ostatně stejně otevřeně vyslovil i farář Miloš Reichrt z pozice evangelíka, který toto Husovo hodnocení potvrdil.

V čem je problém? V revizi Husova kostnického procesu, z níž vychází nikoliv Hus-kacír, nýbrž Hus-reformátor, usilující o vnitřní reformu a očištění církve, podobně jako před ním Konrad Waldhauser, Milič z Kroměříže nebo Matěj z Janova. A o co jiného svým vystoupením usiloval sv. František nebo reformátor mnišského života sv. Bernard z Clairveaux (Husem tak často citovaný)? A především - Hus je katolický kněz a ctitel P. Marie, který nikdy nepomyslel na to, že by chtěl církvi jakkoli uškodit. Jako teolog byl spíše mírně konzervativní, v čemž ho pak následovala i celá církev podobojí v průběhu 15. století. Hus je ale spíše znám svým ostrým vystoupením proti

veřejnému prodávání odpustků, tedy činem, řečeno dnešním žargonem, spíše povahy politické, a ta v době vrcholícího schismatu na Kostnickém koncilu k neštěstí Husovu - a patrně i ke škodě církve samotné - v Kostnici převážila.

Vžitý obraz Husa, doplňovaný a mýtizovaný stranou katolickou i evangelickou od 16. do poloviny 20. století a proměněný v účinný nástroj odporu ke katolické církvi - vy jste nám upálili Mistra Jana - tak přispěl v rozporu s Husovým přesvědčením k osudovému náboženskému rozdělení našich zemí, které není dodnes překonáno. I naše novodobé dějiny dokládají, jak důležitá byla tato otázka v době národního obrození nebo při zakládání a budování samostatného státu a utváření jeho postoje zejména ke katolické církvi, o zneužití Husovy postavy po r. 1945 ani nemluvě.

Ale co s Husem, kterého sama církev ústy papeže Jana Pavla II. náhle prohlásí za reformátora a nikoliv kacíře? Co s Husem, jemuž se jako zásluha přizná to, za co byl kdysi odsuzován? Co s církví, která odvolává svá závažná, byť dávná rozhodnutí? Bude jistě řada těch, kdo se s touto změnou neztotožní a budou to považovat za zpochybnění samotné církve.

A na druhé straně co s mučedníkem, který náhle mučedníkem není, co s tímto kladivem na katolíky, kterého sama církev přijímá jako svého řádného kněze? Pro řadu evangelíků a protestantů je to něco jako krádež toho nejcennějšího nebo alespoň nejviditelnějšího pokladu, či útok na nejcitlivější místo jejich přesvědčení.

Rehabilitace Husova je, a to nejen z českého pohledu, jedním z nejdůležitějších rozhodnutí v období po II. Vatikánu. Sám Vatikán však naše české spory o Husa nevyřeší, to musíme my sami. Zboření falešného obrazu Husa, vytvářeného po staletí na obou stranách pomyslné barikády, a nový pohled na něj, odpovídající současnému poznání pravdy (za kterou Hus tak bojoval), může být i dnes do značné míry traumatem, jímž je třeba projít. Možná, že ani na jedné straně to nebude úplně jednoduché, ale i to je nutné na cestě k jednotě křesťanů v Čechách, k překonání staletého českého náboženského rozkolu.

Ani světec, ani kacír - prostě Hus takový, jaký byl. Avšak právě tento Hus se tak může stát prostředníkem, pojítkem a symbolem obnovené jednoty a naděje.

J.-J. Outrata

Jak poslat příspěvek do Sněženky?

přispívat do zpravodaje Sněženka farní může každý. Není třeba umět ovládat počítač a používat e-mail (i když tyto formy vítáme), stačí čitelný rukopis nebo strojopis zaslat na adresu: Ludmila Jirsová, Soukenická 14, Praha 1. Nezapomeňte se, prosím, podepsat, anonymní příspěvky neuveřejníme. U převzatých článků uveďte zdroj.

Ludmila Jirsová, redakce

Nazdárek děti!

Vy, které chodíte do kostela Panny Marie Sněžné, víte, že vedle kostela v KLÁŠTEŘE bydlí bratři FRANTIŠKÁNI? Takoví velcí v hnědých hábitech a kolem pasu mají místo pásku provaz! Vážně! Oblékají se tak (a žijí) podle jednoho muže, který se jmenoval FRANTIŠEK. Já jsem si řekl, že vám vždycky ve Sněžence něco o tomto Františkovi budu vyprávět.

Vyprávění první:

MLADÍK FRANTIŠEK

FRANTIŠEK SE NARODIL PŘED MNOHA A MNOHA LETY. V TÉ DOBĚ ŽILI RYTÍŘI, KNÍŽATA, KRÁLOVÉ A CÍSAŘI A CELÝ SVĚT BYL PLNÝ VÁLEK. LIDÉ SE PŘESTO RÁDI VESELILI. MILOVALI HUDBU, KRÁSNÉ OBRAZY A VELKÉ SLAVNOSTI SE ZPĚVEM, TANCEM, HRAMI A DOBRÝM JÍDLEM.

FRANTIŠEK BYL ITAL A ŽIL VE MĚSTĚ ASSISI. JEHO OTEC BYL BOHATÝM KUPCEM, KTERÝ DÁVAL SVĚMU SYNOVI KRÁSNÉ ŠATY A SPOUSTU PENĚŽ. DAROVAL MU I KRÁSNÉHO KONĚ.

FRANTIŠEK MĚL PLNO KAMARÁDŮ, SE KTERÝMI POŘÁDAL VESELÉ OSLAVY. FRANTIŠEK SE NECHTĚL STÁT KUPCEM JAKO JEHO TATÍNEK – CHTĚL JEZDIT NA KONI A STÁT SE RYTÍŘEM.

pokračování příště

OTÁZKY:

- ❖ Vy, co už chodíte do školy – umíte si o Františkovi přečíst sami?
- ❖ Už jsi někdy jel na koni jako opravdový rytíř?
- ❖ A už jsi někdy jako rytíř někomu slabšímu pomohl? Nebo se někdo zastal Tebe?
- ❖ Jaké jméno vymyslíš pro Františkova koně?
- ❖ Pro kluky: Máš doma nějaký meč?
- ❖ Pro holky: Oblékáš se ráda jako princezna?

Tak za čásek

váš Lucián

Bohoslužby v kostele Panny Marie Sněžné

všední dny: 7:00, 8:00, 18:00 (po mši sv. večerní nešpory)

neděle: 9:00, 10:15 (dětská), 11:30, 18:00

denně: 17:30 modlitba růžence

čtvrtek: 19-20 adorace v kapli sv. Michala

PROGRAM u PANNY MARIE SNĚŽNÉ Leden 2005

3. 1. - 9. 1.		Tříkrálová sbírka 2005	
8. 1.	So	13-16 Zpívání koled na Jungmannově náměstí	
5. - 12. 1.		Alianční týden modliteb za jednotu křesťanů	
9. 1.	Ne	10-12 Prodej křesťanských knih	Klub
11. 1.	Út	19:00 Přednáška s besedou: Pastorační centra SPEC v Anglii - P. VI. Felzmann, ředitel pastoračního centra v London Colney	Klub
12. 1.	St	19:00 Katecheze pro dospělé (sraz před farou, každou St kromě 19. 1.)	
13. 1.	Čt	18:00 Beseda se zastupiteli MČ Praha 1	Klub
14. 1.	Pá	16:00 Setkání výtvarníků	
15. 1.	So	8:00 Připomínka 14ti umučených bratří 15:30 Farní společenské odpoledne	Klub
17. 1.	Po	19:19 Setkání redaktorů Sněžanky	Klub
18. - 25. 1.		Týden modliteb za jednotu křesťanů	
18. 1.	Út	18:00 Ekumenická bohoslužba 19:19 Beseda: Prof. Erazim Kohák, PhD.	kostel Klub
19. 1.	St	14:30 Přednáška s diap.: Itálie – RNDr. O. Bartušek (UKŽ) 18:30 Večery ve středu (pro mládež pořádá ADCM)	Klub Klub
20. 1.	Čt	19:19 Přednáška: Jan Hus a krize pozdního středověku P. Mgr. Petr Alkantara Houška OFM	Klub
25. 1.	Út	19:19 Setkání (pracovní): Oslovení veřejnosti (propagace)	Klub
27. 1.	Čt	19:19 Přednáška: Martin Luther v evropském kontextu P. Mgr. Petr Alkantara Houška OFM	Klub
30. 1.	Ne	Sbírka na nemocnici Milosrdných sester sv. Karla Boromejského	
3. 2.	Čt	16:00 Mše sv. pro skauty	kostel

Farní úřad, Jungmannovo nám. 18, Praha 1, tel.: 222 246 243, fara.pms@centrum.cz

úřední hodiny: Po, Čt 14-16:30, Út, Pá 9-11:30

Aktuální informace najdete na internetových stránkách www.pms.ofm.cz.

Adresa redakce Sněžanky: L. a F. Jirsovi, Soukenická 14, Praha 1, tel.: 222 313 513, jirsoval@volny.cz. K tisku připravili Ludmila a František Jirsovi, Žofie Ludvíková a Libuše Visingerová. Uzávěrka příštího čísla Sněžanky je 15. 1. 2005.

Náklady na vytištění jsou 10,- Kč. Dobrovolné příspěvky vzhazujte do pokladničky v kostele.